

Waar geloof je eigenlijk in als je in God gelooft? Geloof je vooral in je eigen gedachten over God, of geloof je in God zelf? Heeft er iets je ook echt ergens geraakt?

Wat is het waardoor je iets voelt van een roepstem om dichterbij God te komen? Wat is het dat je trekt, in gebed, in een lied? Waardoor zeg je ja, als er een beroep op je wordt gedaan om mee te werken in de kerk? Of om je in te zetten voor een medemens? Niet alleen maar plicht, maar iets meer, iets anders.. ? Geen licht, geen stem van boven, geen geur van bloemen, maar toch, zoiets, zoiets.

Iets dat op een mens lijkt, iets als een koepel, iets dat glanst als wit goud, iets als vuur, als een regenboog. De profeet Ezechiël stamelt als God hem ontmoet, daar, te midden van de ballingen in dat vreemde land, in de verlatenheid en de wanhoop van een volk in slavernij.. Iets zo ontzagwekkends dat je niet op je voeten kan blijven staan, zo vertellen veel verhalen uit de bijbel. "Ik wierp me voorover op de grond", zegt Ezechiël. Je raakt er ondersteboven van. Misschien heb je weleens iets als dat meegemaakt.

Maar bij God blijf je niet in het stof liggen. Als je al te vaak knielt op je bed van violen, als je je klein maakt omdat de grootheid van God je beangstigt - of als je eigen falen je teneer drukt in het licht van de stralende zuiverheid van God - dan zegt God: mensenkind, sta op, dan kan ik met je spreken. Alleen dan kan God met mensen spreken, als ze op hun eigen voeten staan. Sta op! zei Jezus tegen het dochttertje van Jairus en ze stond op, zo hoorden we in het verhaal hiervoor. Op je eigen voeten leven voor God – niet via je man, of je kind, of je ouders, of je dominee: God wil jou en mij op onze eigen voeten zodat we met eigen oren kunnen luisteren.

Ezechiël krijgt dat niet zelf voor elkaar - om op zijn eigen voeten te komen in het licht van Gods nabijheid. Er komt een opstandingsgeest aan te pas. Een nieuwe adem, een nieuwe moed, een ander soort vrijheid dan die je zelf moet bevechten, het is een geest van opstanding waardoor je opstaat. Toen, bij Ezechiël, bij het kleine meisje bij Jezus, en ook nu, vandaag de dag. Iets dat mensen op hun voeten zet, telkens weer. Zoiets als een geest van opstanding, zoiets als moed, zoiets als vrijheid en vergeving.

Ezechiël krijgt geen makkelijke opdracht. De mensen zijn ballingen geworden, verdreven van hun land maar ook ver van God afgedreven. Verdriet en machteloosheid kunnen je ver van God verwijderen. Sommige mensen zijn erg boos op God vanwege de ellende die ze meemaken - en ach, je moet toch ergens naar toe met je boosheid en machteloosheid? Ze zijn opstandig geworden - vijf keer staat dat over hen in dit korte gedeelte. Ze zijn opstandig, maar zonder opstanding. Zonder die geest van opstanding waardoor ze in hun ellende moed en vertrouwen zouden kunnen vinden.

Ik stuur je naar een opstandig volk, Ezechiël, zegt God.

En of ze nu horen willen of niet - ze moeten weten dat er een profeet in hun midden is geweest. Zoals Jezus terugkeerde naar zijn vaderstad, en iedereen denkt: jou ken ik toch? Wat beeld jij je in? Zoals het in NL niet meer zo makkelijk is om gelovig te zijn en daarvoor uit te komen.

Maar mensen mogen niet kunnen zeggen: niemand heeft me ooit iets verteld. Niemand heeft me ooit gewaarschuwd dat we de weg kwijtraken als we God vergeten. Niemand heeft me ooit laten zien dat je nog altijd op God kunt vertrouwen, ook al doet niemand in je klas of op je werk of in je familie dat nog. Niemand heeft me laten zien dat er meer is dan het gewone, dat er hoop is en kracht voor mensen vervreemd van elkaar en van God.

Er moet gesproken worden, er moet voorgeleefd worden, er moet ergens dat woord van God klinken, want onze God is een sprekende God, een God die meegaat in ballingschap, ja, zelfs tot in het rijk van de dood gaat Hij mee en hoe zouden mensen dat weten als er niemand is die dat laat zien?

Eet je wat ik je geef zegt God tegen Ezechiël. Wil je eten wat ik je geef? Wil je niet alleen mijn woord horen,

maar eten? Mijn woord zo in je opnemen dat het je hele leven doordringt? Daar staat God en hij houdt zijn hand uit, als een bedelaar, roepend om gehoor te vinden. Hopend op een mens die zijn woord niet alleen wil horen maar opeten als voedsel voor zijn ziel, zodat er niet alleen opstand maar opstanding zal zijn. Een mens die dat Woord van binnen meedraagt en zo van buiten kan laten spreken, iemand die kan voorleven dat rijk van God dichtbij. Zoals Jezus later in Nazareth, hopend op geloof bij de mensen in zijn vaderstand.

“En ik keek en zag een hand die naar mij uitgestrekt was en een boekrol vasthield; en ik zag dat hij aan beide kanten beschreven was en dit stond erop te lezen: klaagliederen en gezucht en gesteun”. Welk woord moet het zijn dat mensen in het hart zal raken en hen terugvoert naar het hart van God? En hen verlost van hun ongeloof? Geen happy woord dat doet alsof er niets aan de hand is. Geen loze beloften. Geen onverschillig woord –je kan er toch niets aan doen... Nee.

Een boekrol vol klaagliederen, gezucht en gesteun. Het hart van God ziet de bron van de opstandigheid van de mensen, hij ziet het leed dat eronder ligt, het leed dat misvormt. Het hart van God is gevuld met verdriet want zijn opstandig volk heeft pijn. Dat is het oordeel dat Ezechiël tot zich moet nemen, voordat hij profeet van God kan zijn. Alleen als hij zich vereenzelvigt met zijn volk, heeft hij recht van spreken. Alleen dan kan hij hen een spiegel voorhouden, om hen de kans te geven zich om te keren van hun wegen. Zijn verdere leven zal hij dit doen met woord en gebaar. Maar dat kan alleen als hij de klaagliederen, het gezucht en gesteun van de mensen in zich opneemt. Met andere woorden: Als Ezechiël het lijden van zijn volk deelt, als een voorloper van die man van smarten die óns het woord van God heeft gebracht. Zoals Christus aan het kruis ons falen en ongeloof op zich nam en ons zo de onverwoestbare liefde van God laat zien.

Een boekrol van klaagliederen, gezucht en gesteun – is dat niet het hart van God zelf over ons mensen? over ons falen om rijkdom eerlijk te verdelen, om zorg te dragen voor zijn schepping, om elkaar niet te laten vallen als er conflicten zijn op je werk of in de familie, ons falen om uit vertrouwen en hoop op God te leven als het tegenzit. Hoe moet er dan nog verlossing komen, een wonder gebeuren?

Laat de geest van opstanding over ons waaien vanochtend. Sta op je voeten en loop niet weg voor wat pijnlijk is, maar laat het toe, in vertrouwen op God die ons niet verlaat in leven en sterven. Dát is het woord van God de wereld in brengen. Hoop belichamen en onrecht tegenspreken. Aan je kinderen en kleinkinderen laten zien wat het betekent om te vertrouwen juist als het lot zwaar is, als de crisissen zich aandienen – dat is het woord van God de wereld in brengen. Dat is Woord van God voor de wereld wórdén. Dat is de ware verlossing die de toekomst opent, telkens weer – ook nu. Ook vandaag. Mensenkind, vul je maag en je buik met deze rol die ik je geef – mijn woord van erbarmen als een hostie op de tong. Is dat moeilijk? Ja en nee. Ik at de rol op; hij was zo zoet als honing.